

спечели много иманье, той отплылъ въ Америкѣ, мѣсто далечно, която была въ това время наскоро открита. Тогава това мѣсто още было населено съ дивы челоуѣци, които като дивы звѣрове живѣли въ джбравы-ты. Плаваніе-то му было весма благополучно. Но когато наблизилъ брѣгове-ты Американскы, изведнѣжъ ся повдигнѣла страшна буря на море-то, която ударила о скалы-ты кораба и разбила го. Които отъ дружинѣ-тѣ Ингеловѣ не умѣли да плувать, издавилися, а които съ голѣмѣ мѣкѣ изплували на края, тѣхъ избилы дивы-ты. Единъ само Ингель можалъ да ся добые до близный лѣсъ, и да ся утули въ храстье-то, а тамъ съ отчаяніе да чяка да умре или ѳтгладѣ, или отъ удара на дивы-ты.

Тамо той позачюлъ шюмъ. Една дива дѣвойка подалася изъ храстье-то, видѣла го, че лежи тамо и запрѣлася. Но вмѣсто да му створи зло, погляднѣла на него пріятелскы, и съ мааніе го повыкала да иде слѣдъ неѣ; той ѣ послѣдилъ, и тя го отвела въ малкѣ колыбкѣ, гдѣ съ лице засмѣно му вдѣхнѣла смѣлость, принесла му различны плодове, за да успокои глада му, и показала му изворъ отъ чистѣ водѣ, отъ когото той може да пие. Освѣнь това пазила го вѣрно, и челоуѣколюбиво бдѣла надъ него да не пострада ни мало нѣчто.

Така поживѣли довольно время съ любовь, която беспрестанно возрастала, доклѣ найпослѣ ѣ зель той